

Prædiken til 12. søndag efter trinitatis Matt. 12, 31-42

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Matthæus: Jesus sagde: »Al synd og bespottelse skal tilgives mennesker, men bespottelsen mod Ånden skal ikke tilgives. Og den, der taler et ord imod Menneskesønnen, får tilgivelse, men den, der taler imod Helligånden, får ikke tilgivelse, hverken i denne verden eller i den kommende. Tag et træ: Enten er det godt, og så er dets frugt også god, eller det er dårligt, og så er dets frugt også dårlig. For et træ kendes på frugten. Øgleyngel, hvordan skulle I, som er onde, kunne sige noget godt? For hvad hjertet er fuldt af, løber munden over med. Et godt menneske tager gode ting frem af sit gode forråd, og et ondt menneske tager onde ting frem af sit onde forråd. Men jeg siger jer: På dommens dag skal mennesker aflægge regnskab for ethvert tomt ord, de har talt. På dine ord skal du frikendes, og på dine ord skal du fordømmes.« Da sagde nogle af de skriftkloge og farisæerne til ham: »Mester, vi vil se dig gøre et tegn.« Men han svarede dem: »En ond og utro slægt kræver tegn, men den skal ikke få andet tegn end profeten Jonas' tegn. For som Jonas var i bugen på havdyret i tre dage og tre nætter, sådan skal Menneskesønnen være i jordens skød i tre dage og tre nætter. Mænd fra Nineve skal opstå ved dommen sammen med denne slægt og fordømme den, for de omvendte sig ved Jonas' prædiken,

og se, her er mere end Jonas. Og Sydens dronning skal opstå ved dommen sammen med denne slægt og fordømme den, for hun kom fra jordens fjerneste egne for at lytte til Salomos visdom, og se, her er mere end Salomo.« Matthæusevangeliet 12,31-42

Din sjæl tørster efter at blive levende. Og det er ånden der gør den levende. Et legeme uden sjæl er et dødt legeme – en sjæl uden ånd er en død sjæl. Derfor siger Herren i dag: Synden mod Helligånden er der ingen tilgivelse for. Nej, for det er at nægte at gøre sin sjæl levende ved ånd – og dermed hindrer man Gud i at få kontakt. For han har fat i dig ved sin ånd. Når du glædes, når du bevæges, når du bæver af længsel, da er det ånden der blæser til gløderne i din sjæl. Da er det Gud, der har fat i dig. Og det må vi ikke kalde for en løgn, da synder vi mod det, som er Guds møde at bejle til os på. Men hvis du er ærlig og ikke gør dig kold, så vil du som alle andre gerne møde Gud. For vi er skabt til at ville være levende sjæle. Det drager os. Og det kan du erfare – vi vil jo gerne mærke den kriblende fornemmelse af kærlighed i maven uanset dens usikkerhed, vi griber om den brusende følelse af storhed ved mødet med den selvopofrende, vi gemmer vore møder med det gode, det sande og det skønne som erindringer, der kaster meningens lys over vort liv.

I *Brideshead Revisited* af Evelyn Waugh sidder den unge Sebastian sammen med sin gode ven Charles Ryder under de gamle elme i Oxfords bakkede landskab og drikker Chateau Peyraguey og ryger tyrkisk tobak. Da siger den unge adelsmand: *Jeg ville gerne grave en krukke guld ned i jorden alle de steder, hvor jeg har været lykkelig – for så at kunne vende tilbage, når jeg er elendig og kold og grave dem op.* Når vi har erfaret lyset i verden bryde igennem ved et trofast menneskes tjeneste eller åndens kalden, så

bærer de os gennem tilværelsen på samme måde som en mand, der er fanget i ørkenen, kan finde energi til at fortsætte ved at erindre at han har smagt, hvad han længes efter nu.

Kunne vi, ville vi holde fast og leve i den bevægelse, vi føler ved mødet med offervilje, selvtilsidesættelse, pligtopfyldelse og ubestikkelig troskab – vi føler os hjemme, når vi møder det – ikke sandt? Vi væmmes ikke, vi er frie og bevægede – som at komme hjem – ja, vi må faktisk sige, at de gange, hvor vi har levet mest ærligt, var ikke da vi rullede os i sølet som dyr, men de enkelte gange hvor vi mærkede den følelse af varme, der breder sig i kroppen, når den, man i et pludseligt opstået øjeblik er afhængig af, virkeligt træder i karakter og forsvarer dig – træder ind mellem dig og verdens kugler, tager patronen for dig som en bodyguard. Det er det, Kristus gør.

Hele vores kirke er bygget omkring hans vilje til at tage de hug, der var ment på os – derfor hænger han korsfæstet heroppe – hans lidelse er ikke hans svaghed, hans nederlag, døden på korset er hans sejr, hans hjertes styrke, hans mod, hans tapperhed og hans kærlighed til livet som den opgave det er at nå hjem. Og alt det gør han, for at vi skal turde.

Turde livet, turde satse og trække vejret frit, selvom der er fare på færde, og døden lurur på os alle. Kristus viser os vejen, der ender i Paradis på den anden side, fordi han dermed redder os fra ensomhedens undergang – den fortabelse det er ikke at stole på Gud og dermed miste livsmodet. Og at blive reddet fra undergang vækker noget i os – en

ånd, der fordrer, at vi rejser os og går frem trods trusler.

At trodse modgang og stå fast er vigtigere for din identitet end alt andet – hverken det bling-bling du bærer om halsen eller brødet i din mave, for du og jeg elsker sejren, ikke over hvad eller hvem som helst, men over ligegyldigheden, ikke først og fremmest fordi man bliver bedre end andre ved en sejr, men fordi sejren er resultatet af en vandring på en knivsæg, hvor viljen er drivmiddel, og man vinder sit navn, overtager sig selv, vokser med opgaven – og vejen til sejr er en farlig sti, for undergang og opgivelse er en halsende skygge i dine hæle, slangen der hvisker: ”Giv op! det betyder jo intet, om du kommer frem eller ej!” Den stemme kryber i haven ved vor fod siden skabelsen.

Valget er dit og mit - og undergang er en mulighed – det er det, der gør vejen til sejr eventyrlig. Sådan må det være. Hvis vi vil have menneskelivets eventyr, så følger den mørke skov og heksen med. Og vi vil alle hellere have eventyret med alle drager og trolde og dunkle skove end et liv på en hylde i Ikeas lager, let at samle, serieproduceret og lige til at smide væk efter et par sæsoner. Vi vil gerne have eventyret – ja, det er en drift i os inden vi vælger – for ellers var man en død sjæl.

Eventyret i tilværelsen er sangen i dit bryst. Gud har skænket dig den sang, den klang, den voksende harmoni, fordi han vil dele sand glæde med dig, ægte liv, frihedens ånd – men ingen kan komme til dyb og sand glæde på første klasse med plyssede sæder og

Redaktion

Sognepræst
Adam Garff
Gentofte Kirke
adg@km.dk

Sognepræst
Andreas Riis Damgaard
Præstevang Kirke
Hillerød
ard@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 4193 9000
vartov@vartov.dk

gin & tonic på dækket kl.17.00. Dyb glæde er en ægte overvindelse – en kamp. Ikke bare for sjov, men simpelthen tilværelsen som en kamp i usikkerhed, angst og mulig død. For ægte glæde er vundet eller skænket af den, der vinder den for dig. Ægte glæde er modgang vendt til medgang, altid en personlig sejr, en erfaring, for den er din befrielse. En befrielse til at være den, som Gud har skabt dig til at være, en befrielse fra ligegyldighed og den fastlåste tanke at tilværelsen er ren mekanik, der er et sted i dit bryst, hvor kun Guds ånd kan passe ind. Intet andet kan fylde det sted ud og du længes efter det, du tørster, og når ånden griber dit bryst, så kan du erfare det i dit hjerte som plaskregn over tørre sletter. Den følelse er ikke bare psykologi, det er Gud der griber fat om dig – ånd - for det er den del af livet hernede, som Gud lader os dele med sig, fordi han elsker os nok til at ville afsløre, at vi har hjemme i højere og skønnere egne. Det er det, som Gud gerne vil dele med os, når han sender sin søn Jesus Kristus. Han vil dele sin ånd med os; den ånd, der kalder på os, kalder os hjem. Men derfor må han gøre os frie, slippe os fri i en verden, der kan gå fejl af sin hensigt. For nok kan en fri sjæl komme på afveje, men kun en fri sjæl kan føle ægte glæde ved at finde frem. Sådan som drengen, der netop har fået støttejulene af sin cykel, kun har ægte jubel i sine øjne, når far virkelig har sluppet kosteskaffet i cyklen. ”Se far, jeg cykler! – og der var asfalt under mig – og den strøg af sted, vejen under mig, hård og truende – men jeg cyklede selv – ikke far?!”.
”Jo, min dreng, jeg slap dig, du var fri og i

fare, men du var et løvehjerte og du kom sikkert hjem”.

Sådan er livet under Gud, vores far. Vil man have alt dette, som gør menneskelivet værd at leve, det eventyrlige tryllestøv, der lægger sig over vores hjerter, så følger asfalten under cyklen med, faldgruberne, afvejene, den mørke skov, fristelserne, utroskaben og kujoneriet – det er frihedens pris. Men Gud har ment, at vi skulle være i stand til at klare det.

Ellers følte vi ikke den mangel i brystet, der sender os ud i søgen efter sejr uden støttehjul med stenet asfalt under os. Amen

Thomas Østergaard Aallmann

Thurø.

Salmer (Den Danske Salmebog):

Nr. 748: Nu vågne alle Guds fugle små

Nr. 674: Sov sødt, barnlille

Nr. 626: O du store sejervinder

Nr. 678: Guds fred er glæden i dit sind

Nr. 26: Nærmere, Gud, til dig